

III Б/98

М. ПОГОРЕЦЬКИЙ

“ДЕМОКРАТИЗМ” СТАЛІНА Та його Комінтерну

“З ДОРОГИ! СТАЛІНСЬКА ДЕМОКРАТІЯ ІДЕ!”

Наказом
Українського Національного Об'єднання Канади
Саскатун, 1939

LIBRARY
of 128.1014
Ukrainian Publishers
Ltd.

Vla/103

БОРІТЬБА ДЕМОКРАТІЇ З ДИКТАТУРОЮ ЧИ БОРІТЬБА МОСКВО-БОЛЬШЕВІЗМУ З НАЦІОНАЛІЗМОМ

Сьогодні багато чуємо від людей, що звать себе чистокровними демократами, про загострення боротьби між двома суспільно-політичними таборами—демократії з диктатурою. І справді, як глянемо на сьогоднішній світ, то відразу завважимо в ньому поділ людства на два великі й ворожі собі табори. З одного табору чуємо: "Хай живе демократія! Геть із диктатурою!", а з другого: "Геть із фальшивою демократією! Хай живе об'єднана нація!" Отже на перший погляд виглядає, що "чистокровні" демократи мають рацію говорити про боротьбу між демократією та диктатурою. Та коли розглянемо у тому так зв. демократичному таборі й побачимо, що його бойовим герольдом-окличником є найбільш диктаторська й протидемократична держава в світі, червона московська імперія, то з місця мусимо заперечити твердження згаданих "чистокровних демократів".

СУТЬ ДЕМОКРАТІЇ

Бо що таке демократія? Демократія—чи по нашому—народоправство, це суспільно-політична система, що спирається на політично та суспільно-економічній рівноправності всіх громадян даної держави. В демократичному устрої кожний громадянин має право вибрати своїх представників влади та різні органи державного правління й має право бути вибраним до такого представництва чи таких органів. Всі прошарки суспільства мають свободу слова, зборів, преси, релігійного визнання у суспільній ділянці, кожний громадянин має право легальними заходами й способами добувати собі навіть найвище становище серед суспільства й закони державні не сміють забороняти йому легальними і моральними засобами й способами добувати матеріальне (економічне) забезпечен-

LIBRARY

of
Ukrainian Publishers
Ltd.

Друком
Нового Шляху

LIBRARY
of
Ukrainian Publishers
Ltd.

ня для себе та тих, яких хоче чи повинен забезпечувати (пр. родину).

Оце вкоротці ціла суть суспільно-політичної системи, що зветься демократією. За винятком кількох округів Швейцарії, в цілому світі немає такої демократії-народоправя, де народ безпосередньо сам собою правив би, а є так зв. **посередня демократія**, в якій народом править влада, що її він сам собі вибирає. Отже лише про таку демократію може бути мова.

ШКІДНИКИ ДЕМОКРАТІЇ

Демократизм це справді велика й світла суспільна ідея. З заіснуванням демократії як державного устрою все людство зробило великий поступ вперед під кожним оглядом. Демократія дала змогу кожній людині, без огляду на її станове походження, займати таке становище серед суспільства, яке відповідало її здібностям, працездатності і т. п. прикметам. Так зв. простолюття (селянство) дістало право голосу в державних справах нарівні з іншими верствами суспільства та однакову нагоду поступати вперед в своїй матеріальному й духовому житті. Однак крім цієї ясної має демократична система й чорну сторінку, яка змашкарила її до непізнання. Різні нелюдяні, духово й морально скривлені типи, здобуваючи в підступний спосіб провідні становища в суспільстві та державі, почали надуживати й викривлювати демократичний лад для заспокоювання своїх самолюбних забаганок, для свого власного збагачування матеріального коштом ожебравування широких суспільним шарів. Це ті типи, що підкупством та пустими обіцянками захоплюють малосвідомих виборців під час виборів законодавчих та інших державних установ. Це ті, що кидають в народ приваблюючі, але фальшиві, нездійсненні гасла, щоб дістати в нього виборчі голоси для себе. Це ті, що відгребали старинню імперіалістичну засаду “діли й пануй” й поділивши суспільство на класи, групи, партії використовують його для своїх власних інтересів і “подемократичному” обкрадають його з його духових цінностей, прав і майна.

Ці шкідники влізли в демократію ще в її діточих літах. Задовго перед світовою війною європейський політичний світ вже поділився був на два ворожі собі й оба “демократичні” табори. По одній стороні станули різношерсті шкідни-

ки демократії, які з демократією мали лише стільки, що вживали її за оруддя для досягання своїх особистих самолюбних, класових, групових чи партійних цілей, на шкоду народу. По другій стороні—правдиві демократи, оборонці народоправя та демократичних засад і прав суспільства.

ЧЕРВОНА МОСКВА—ПРОТИДЕМОКРАТИЧНА ЦИТАДЕЛЯ

З другого табору скоро вилонився **національно-демократичний рух**, який висунув правдиво-демократичне гасло **державного самовизначення народів**. Як відомо, цього гасла вхопились при закінченні світової війни американський президент Вудров Вилсон, як побачив, що війна провадиться не в “обороні демократії”, як це голошено в європейських владних кругах і зловлено на цей гачок Америку втягаючи її в війну за надто імперіалістичні інтереси європейських держав. Вже перші роки війни виявили в цілій повні огидну машкару першого “демократичного” табору та правдивий демократизм другого. Йшло до вирішального бою першого табору з другим, іншими словами—боротьби імперіалістичної потвори прихованої під маскою демократизму з націоналізмом, що проповідував самовизначення народів. Цю ситуацію постаралась використати для себе ще маловідома й незначна тоді суспільно-політична група відступників соціал-демократії—большевики. Ще тяжко було передбачити вислід війни для пересічного громадянина, ще непевно було, хто її “виграє”, як ця горстка большевиків, ділаючи по інструкції найбільших шкідників демократії, отієї всякої масонерії та міжнароднього жидівства*) використовуючи політичне безладдя та знесилюючу партійну гризню між різними фракціями в Росії, які звалили царський деспотизм і сварились, хто з них має засісти на місце царя Миколи та його опричників—кинула в російські маси гасла “долой войну!”, “грабуї награвльоне!”, “бий буржуев!”, “влада крестянам, рабочим і трудової інтелігенції!” т. п. Захопивши цим московські маси група большевиків прийшла до влади в Росії. Для поборювання правдивої демократії та національно-демократичних рухів світові паразити дістали нову цитаделю—**червону Москву**.

*) Ці жиди це вбільшості багатії, що не йдуть за своїм національним ідеологом Герцелем, який накликав до змагань за жидівську національну державу в Палестині, а остались традиційними “лихварями Шейлоками” і завжди хочуть жити як паразити на організамах народів і держав.

НАЙДЕМОКРАТИЧНІЩА В СВІТІ УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ РЕСПУБЛІКА—ПЕРША ЖЕРТВА ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ

На звільнених згідно московської царської неволі українських землях заіснувала по російській революції українська національна держава. Вона встановила в себе устрій, що був більш демократичний, як в будькотрій іншій світовій державі. Трудящі маси в цій українській державі дістали повні політичні та соціальні права, національні меншини дали своїх представників-міністрів до уряду, малоземельне селянство дістало наділи з поміщицьких та інших великих земельних посілів. Робітництво, хоч у великій мірі неукраїнське, дістало більші соціальні й політичні права, як в котрій іншій тодішній й теперішній світовій державі. Засади демократизму були зберігані навіть тоді, як обставини вимагали виняткових мір і підпорядкування державного устрою інтересові оборони та консолідації держави. Мимо цього ця надто демократична українська держава була перша, на яку посунули дикі орди московської здеморалізованої черні і по наказу “вождів-оборонців усіх трудящих світу” Леніна та Троцького проливали кров українських трудящих, що боронили своєї країни й своїх добутих прав. В крові українського селянства втопили творці “раю трудящих” найдемократичніщу світову державу—Українську Народню Республіку!

СТАЛІНСЬКА “ГЕНЕРАЛЬНА ЛІНІЯ” ХИТРОЩІВ ТА ОБМАНСТВА ЯК ДОШКА РЯТУНКУ

Загарбавши назад майже всі немосковські землі, що передше находились під кнутом білого московського царя, московські більшовики створили нову московську імперію, що різнилась від попередньої тільки тим, що на престолі замість Миколи Білого засів Владімір Червоний, замість деспота Микола Романова, тиран Владімір Ленін. Створивши цю більшовицьку імперію, червона Москва пішла далі виконувати плани ворогів народоправя та людства.

Та тут саме й почались її неуспіхи. Не повезло з більшовицькою революцією в Німеччині, не повезло в Італії, більшовицька влада в Мадящині скоро провалилась. Збройний похід Москви на Польщу скінчивсь невдачею. Підготовка боль-

шевицького перевороту в Англії зникла в зародку. Надія на завішення більшовицького прапору на вежі Айфля в Парижі розвіялась.

Дещо краще повезло червоній Москві між світовим робітництвом, особливо соціалістичним, бо вдалось їй притягнути менше свідомих і наївних до свого возу безупинним і завятим плюгавленням демократії націонал-демократії та соціал-демократії й гаслами про світову пролетарську революцію та пролетарську диктатуру. Ця задурена червономосковськими агентами частина світового робітництва стала охвістям Москви розкиненим по світу. Його використовувала й використовує Москва в нечувано огидний спосіб для своїх імперіалістичних цілей, а на шкоду всього цивілізованого людства, демократії, а робітництва зосібна.

Зараз по заіснуванні “раю трудящих” в тому ж таки раю почались нарікання трудящих. Грабіжницька господарка політика Москви створила нужду й голод у “країні трудящих”. Цей стан тріває й досі. Грозили поважні заворушення самих трудящих проти “пролетарської влади”, а далі “контрреволюція”. Ленін крутив, як міг, щоб не допустити до вибуху гніву одурених народніх мас. Дещо попустив, згідно хвилево пішов назад до демократії у внутрішній економічній політиці. Коли підвладні йому немосковські народи почали домагатись рідної мови в школі, урядах та інших громадських установах, він сказав своїм опричникам: “Кажете, що вони хочуть мову? Дайте їм десять!” Це була “національна політика” Леніна, про яку багато ще досі розписуються з похвалами наші червономосковські шабесгої. На ділі це була хитрість Леніна, яка—на щастя—більш як котра інша принесла могутній удар більшовизмові та червоній Москві. Ленін думав одурити немосковські народи, даючи їм право вживати й плекати культуру в рідній мові (“національну по формі, більшовицьку по змісту”). Але завівся! З уживання рідної мови почались: українзація, грузинізація і т. д., що по роках перетворились у протибільшовицькі й протимосковські національні рухи: український, грузинський і т. д. На дальші нарікання громадянства, що живуть у біді, нужді та голоді, Ленін, а з ним усі його заушники з комуністичної верхівки мали одну відповідь: “Не може вам бути добре, бо не можна створити соціалізму в одній країні, довкруги якої капіталістичні та буржу-

азні держави. Викличем світову большевицьку революцію, заведем всюди большевицьку владу, а тоді всі трудящі заживуть у добробуті та щасті!”

ЧЕРВОНА МОСКВА ЯК “РІВНОВАГА СИЛИ” Й “СОЮЗНИК” В ЄВРОПІ

Минувсь Ленін і на престолі в червоному Кремлі засів Сталін. Та нужда й голод, а з ними невдоволення совітських мас, не минулись. Навпаки, ставало чимраз незносніше для мешканців “веселої, щасливої країни трудящих”. В червономосковських колоніях: Україні, Грузії, Кубанщині, Кримщині і др. почулись голоси за відділенням від московської імперії. Націоналістичні, революційні рухи проти червоного Кремлю почали ставати потужною силою. Тоді Москва, що провалившись з “всемірною революцією” в Європі почала була, всупереч засадам комуністичного божка, небіщика Леніна “будувати соціалізм у батьківщині трудящих” і майже ізоловалась від решти світу, постановила пошукати опертя в капіталістичних, буржуазних, демократичних державах світу. Сталін рішивсь навіть позірно й хвилево кинути анатому на цілу большевицьку біблію про “всемірну революцію”, “боротьбу клас”, “диктатуру пролетаріату” і т. і. большевицькі “прави віри”, щоб тільки проотибольшевицькі держави прийняли ССРСР в свій круг, трактували його як державу, а червономосковських дегенератів і бандитів на Кремлі як легальну владу. Цього треба було Сталінові, щоб піднести свій авторитет в очах 160-мільйонових мас невольників у своїй імперії, які дивились на нього як на шаленця. Цього треба було йому особливо тому, щоб забезпечивши собі плечі перед Європою та рештою світу посилити терор проти зреволюціонізованих немосковських народів, щоб знова втопити в крові їхні змагання до самостійного національно-державного життя. Цього передусім треба було йому, щоб мав більшу спромогу здушити найсильніший український національно-революційний рух, що гуртує й готує український народ до остаточної розплати з червоною Москвою та до будови української самостійної національної держави. Ради втримання “єдиної, неделимої Расеї”, що єдина може забезпечувати існування червоного Кремлю, Сталін рішив піти на тимчасову, позірну угоду з капіталістично- буржуазним світом.

ЖАХ ПЕРЕД АНТИКОМІНТЕРНОМ І НАЦІОНАЛЬНО-РЕВОЛЮЦІЙНИМ РУХОМ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ ЗМУШУЄ МОСКВУ ДО КРИВАВИХ ФАРС І ГРИ РОЛІ “ДЕМОКРАТА”

І справді це йому вдалось. Великодержави-імперії з колоніями та ті, що мають чужі, загарбані насильно землі, приймили червону Москву між себе як протывагу проти держав, що в світовій війні були ограблені чи одурені й загрожували “відграбити загарбане” або вимагали виконання обця-

“Миротворець” і “Демократ” Літвінов перед Союзом Народів

нок, в часі війни чи по війні даних. Большевицький комісар, згідно "російський міністер закордонних справ" Шльома Літвінов засів у Союзі Народів, яку ще так недавно він разом із Сталіном і всією большевицькою братією "урбі ет орбі" називав "найогиднішою яскинею найгірших капіталістичних акул і буржуазних політичних обманців та бандитів". З Францією, на яку Москва роками готовилась кинутись із "соціальною революцією" та "завішити червоний прапор із серпом та молотом на вежі Айфля в Парижі", заключила военний союз. Замість прапору на вежі Айфля Сталін почіпав червону медалью на грудь французького буржуазного дипломата Геріота та зробив його почесним "совітським генералом". Англія, якби забула про червономосковську затію вбивати британські впливи в Азії та ворохобити проти неї населення в колоніях, також прихильніше почала глядіти на кремлівських делегатів-бандитів.

Тільки Італія та Німеччина, де прийшли до влади по невдачних большевицьких спробах революції рішуче-протибольшевицькі сили, фашизм і нацизм, не прийняли большевицького залицяння; навпаки, почали з неприхильністю відноситись до тих держав, що звязались із червоною Москвою, тією кузнею, де кувались і далі куються плани на знищення націй, держав, демократії, цивілізації і всього того, що характеризує цивілізовану людину та що вона доброго досягнула важкими зусиллями впродовж століть.

Рівночасно Німеччина та Італія зготовили план оборони перед червоною Москвою та її комінтерном, які доставили "право громадянства" в світі з подвоєною енергією взяли до плану знищення націоналістичних держав—найбільшого свого ворога. До цього так зв. антикомінтерну приступив згодом Ніпон, проти якого ділала й ділає червона Москва на азійському континенті. Зовсім зрозуміло, що уярмлені червоним Кремлем народи, серед яких розвивається протибольшевицький національно-революційний рух, по розчарованих сподіваннях помочі від Союзу Народів і християнської, свободолюбної, демократичної Європи, скоро після вступлення ССРСР в круг міжнародньої політики і комінтернівських починів "вернення з середини", сперли свою надію на протибольшевицький союз антикомінтерн і почали бачити в ньому певних оборонців світу перед жажливою затією червоної Москви. Бачучи

збільшену загрозу для себе таки в своїй імперії червоний Кремль почав безпощадно винищувати всіх і вся, що були підозрілі вприналежності до тайних протикремлівських організацій, національних, що стремлять до звалення большевицького режиму, чи такі комуністичних троцькістських і т. п., що були в опозиції до внутрішньої та закордонної політики Сталіна. Особливо почалась кривава "чистка" тих большевицьких головачів, на яких падало підозріння, що вони в критичному моменті для сталінської влади можуть пристати до "ухилістів" та "контрреволюції", щоб звалити сталінський уряд і самим засісти на кремлівському престолі. Відбулись відомі "монстр-процеси" проти большевицьких теоретиків-ідеологів (Бухарін і др.), совітських закордонних дипломатів та амбасадорів (Крестінській, Раковський та др.), генералів червоної армії та військових аташе (маршал Тухачевський, генерал Путна і др.), чоловічих чекістів (Ягода й др.), а навіть провідних членів влади (Риков, Каменев, Гринько і др.). Ці процеси—це була кривава комедія Сталіна. Одним стрілом він хотів убити двох зайців—"зліквідувати" всі непевні елементи в своїй верхівці, а далі—представивши їх "нацистськими та фашистськими шпигунами, агентами та собаками", підкреслити перед світом, що найактуальніше завдання Москви—це боротьба не за "всесвітню соціальну революцію", а з антикомінтернівськими державами. Також Сталін давав масам народнім до розуміння, що чекає кожного, підозрілого в симпатії до тих держав. З другої сторони, Москва почала заявляти за світовими демократіями проти диктатури. А щоб ця її приязнь до демократії виглядала правдоподібною, зарядила в себе нову комедію—"найдемократичніші вибори" після найдемократичнішої конституції в світі" до совітського "парламенту", що відбулись минулого року. При підготовці цих виборів і підчас самого голосування сталінська кліка покористувалась терором і шахрайством, щоб комедія вдалась. Наприклад, у самій підсовітській Україні позбавлено права голосу звиж 4 мільйони осіб, в тому тисячі увязнено саме перед виборами, щоб не робили клопоту підчас голосування. "Кандидатами" настановлено згори сталінських заушників, яких місцеві виборчі комітети мусіли затвердити, а виборці могли тільки на них голосувати (не брати участі в голосуванні не сміли, бо це вважалось "контрреволюцією"—демократизм.

не правда ж?!). Між іншим, ці “вибори” мали на меті викликати враження серед демократичних, радикальних та соціалістичних елементів у світі, що нібито в СРСР немає диктатури, а демократична система. Цією диктатурою Сталіна завжди дорікали ті елементи комінтернівським агентам, що творили в світі “народні фронти” для оборони демократій перед “фашистською та нацистською диктатурою”, мовляв, як із вами боронити демократії перед диктатурою, коли сам ваш Сталін по диктарськи владіє в Совітському Союзі.

МОСКВА НЕ ЗРЕЗИГНУВАЛА З “УСЕСВІТНЬОЇ РЕВОЛЮЦІЇ”

Це правда, що найпекучішою справою червоної Москви та її комінтерну під цю пору це боротьба з протибольшевицькими державами. Одначе треба бути зовсім наївним чи умовим калікою, щоб повірити, що червона Москва зрезигнувала зо своїх планів “всесвітньої революції” та витворювання атмосфери й обставин у світі, щоб та революція “назріла”. Творення комінтерном, що діє по інструкціях із Москви, “народних фронтів” по Європі, нищівна діяльність тих “фронтів” проти всіх і всього, що явно-славно є проти большевизму, викликання Москвою громадської війни в Іспанії, ганебна, дволічна роля Москви в Китаю, який вона намагається всіми способами збольшевизувати—це все дає яскраві докази, що кремлівські розбишаки далі провадять свою діявольську місію знищення цивілізованого людства. Червона Москва далі діє для створення всесвітньої катастрофи, але новими засобами й способами. Вона діє з підпілля, куди свідомо й планово залізла. Вона “вертить із середини”, бо гризучи ззовні зуби поломила. Чим голосніше проголосує вона себе миролюбцем, тим певніше, що вона тайком завягає, тим більше намагається викликати в світі війну. Вона сама боїться воювати, одначе хоче, щоб другі воювали з собою, а в кричущій хвилині для воюючих сторін, вона прийшла б і обидомила б.

ПЛАН МОСКВИ В ІСПАНІЇ

За цим говорить недавня комуністична затія в Іспанії. Генерал Міаха, начальний командант еспанських пробольшевицьких збройних сил, що воювали проти національ-

ги піти під цим оглядом далі по “генеральній сталінській лінії” (цебто поставити “под стенку” й “ліквідувать”) вишвиргнути з ТУРФДому з клеймом “скажених націоналістичних собак”...

Історія діяння московських червоних агентів у Канаді (маю на увазі передусім сталінових наймитів українського походження) це від початку до цієї пори в мініатурі (поменшенні) історія діяння червономосковських наганячів в СРСР та агентів комінтерну в світі. Вони діють все дослівно й дойти, що наказує Москва. Скаже їм плювати собі в лице—вони плюють. Скаже вдарити по владних чинниках—вони бють. Скаже вербувати безробітних бідаків до червоної еспанської армії—вони вербують... Слово Сталіна—для них святе. А хто з братії, навіть із ЦВК ТУРФДім, забудеться й наголос вискаже щирі думку, що, мовляв, часом навіть Сталін може помилитись, так поминай, як звали, як сам собі “абшит” з ТУРФДому зробив і до свого прізвища на “пашпорті” дописав “націоналістична собака” чи яка друга тварина...

Необзнакомленій людині з історією української еміграції в Канаді дивно й незрозуміло виглядає, як так, що горстка запроданців могла захопити кільканацять тисяч українців-канадійців і може досі втримувати більшість їх у своїх роках та вживати до послуг червоної Москви, яка безмилосердно винищує весь поневолений український народ у батьківщині без розбору—селянин, робітник, інтелігент, некомуніст, комуніст. Як можуть ці тисячі добровільних жертв червоної Москви вірити в брехливі слова червоних агентів про “рай трудящих” в СРСР чи зосібна в совітській Україні, як цілий світ голосить що з самого голоду, природнього й штучно зготовленого Москвою, в підсовітській Україні згинули мільйони людей, а оставші мучаться в неустаючій нужді й голодуванні?

Одначе незрозуміле стане зрозумілим, як звернемо увагу на факт, що в останніх часах червономосковським, комінтернівським агентам вдається водити за носи й провадити, як різникові телят під різницький ніж, статочних політиків, громадських діячів, а навіть духовних осіб. Хитрощами, вирафікованими до досконалості, заіснувала й живе червона Москва й комінтерн! Хитрощі—це справді большевицька досконалість! Щож тут дивуватись, що рафіновані московські агенти в Канаді зуміли задурманити й в дурмані досі затримати громаду бідних у-

країнських людей? Ці люде це не комуністи, а **жертви комуністичного обману**, яких не ненавідити, а жаліти треба, що ще досі не прозріли й не бачать, що їх червона Москва вживає за оруддя проти їхніх поневоленних братів в Україні! **Замало жаліти! Треба докладати всіх зусиль, щоб їх витягнути з лабет червономосковської агентури та очистити їхні українські душі з москво-большевицької грязюки!**

Трудне життя й національна несвідомість більшості старої еміграції української, слабка народня робота піонерських українських народніх організацій в Канаді дали москво-большевицьким агентам можливість задурити большевизмом частину тієї еміграції. Тоді, як червономосковські агенти в Україні обіцяли народові всі добра земні, наземні й підземні, а робітництву всі фабрики, заводи й палати—місцеві агенти захоплювали малосвідомих українців у Канаді обіцянками про “большевицький рай” в Канаді. Мовляв, дістанете всю сіпярську та іншу землю, дамо вам цілий Сіпяр і Сіенар, працювати буде те легко й житимете вигідно і т. д.

Навіть малосвідомі люблять свою рідну мову, пісню, музику, танок і т. п. культурні народу. Ленін і Сталін дали підсовітській Україні “мову” та “українізацію”. Московські агенти в Канаді дали своїм жертвам українські пр. хори та оркестри, створили їх більші й технічно сильніші, як будьотра українська національна організація в Канаді.

Чи не впадає в увагу те, що як червоній Москві вдома чи на міжнародній політичній арені не везе, то в нас у Канаді в ТУРФДомах, з радіовисильень, із театрів частіше й голосніше гомонить українська пісня, українська музика й танок молодих турфдомівських юнаків і дівчат, яких червоні агенти конечно хочуть поробити комсомольцями й комсомолками, цебто такими московськими запроданцями, як вони самі? Це теж по наказу Москви! Як Сталінові не везе в унутрішній чи міжнародній політиці, тоді він не тільки проводить нову, безчисельну з черги “чистку” серед своїх наймитів у компартії, а й каже своїм ставленикам в Україні носити вишиті сорочки, хвалити Шевченка, Хмельницького і других історичних світочів українського народу. Мовляв, бачите, наші вороги риють проти нас, хочуть вас запровадити в неволю фашистських інтервентів, отже ми й ви мусимо спільно оборонятись, бо ж дбаємо про вашу культуру, цінимо ваших славних людей,

як годиться братньому народові... Сталінові агенти в Канаді малпують його і в цьому, щоб пускати людям блахмана про їхню пошану до української мови, культури й мистецтва, мовляв, ми культурно-освітники, кращі від патріотів та уновців... Дасть Бог, що скоро вони не переставатимуть грати, співати та танцювати по-українськи, одначе те їх не врятує від загибелі!

УНО—СМЕРТЕЛЬНИЙ ВОРОГ МОСКВО-БОЛЬШЕВИЗМУ

Доки не було в Канаді української політичної національної організації, що не лише займала б протибольшевицьке становище, але й планово діяла б для вирвання з лабет сталінських агентів задурманених українських людей, до того часу місцеві большевики в своїй нищівній пропаганді та роботі ставили наголос на робітничі, фермерські й різні економічно-суспільні справи. Колиж створилась 1928 р. “Українська Стрілецька Громада” (УСГ) з бувших вояків українських національних армій, а 1932 заіснувало “Українське Національне Обєднання” (УНО), яке в основу своєї програми поставило безкомпромісову боротьбу з червономосковською агентурою між українцями в Канаді, большевицька гидра почала пхати свої пальці в українські національні справи, намагаючись брехнями, наклепами й провокаціями паралізувати національну й громадську роботу цих організацій.

Це пару місяців тому большевицька винипегська газета “Нар. Газета” накликала всі місцеві українські національні організації ставати разом із ТУРФДомом, ТОДОВИРНАЗУ й другими большевицькими експозитурами до боротьби з “фашистськими уновцями”. “Фашистський”, нацистський, “гітлерівський”—це вислови на означення протибольшевицького УНО, запозичені місцевими большевицькими агентами від свого колегу Троцкого зве “фашистом”, хоч принципіальних різниць щодо большевизму між ним і Троцким немає, а є тільки недорозуміння тактичної натури. Зрозуміло, що ні УСГ ані УНО в Канаді не мають взагалі нічого спільного з німецьким нацизмом чи італійським фашизмом, за винятком **скрайно ворожого ставлення до москво-большевизму**. Перша організація має становий характер і гуртує в собі бувших українських во-

яків, що остались вірні Україні. Її завдання плекати військові традиції серед нашого суспільства. В ній є ті, що обороняли зозброєю в руці українську державу перед большевицьким нападом і досі боронять українського народу перед хитрими підступами москво-большевицьких агентів. Отже УСГ скрайно протибольшевицька.

УНО—це українська національно-політична організація, що має два головні завдання 1) легальними та моральними засобами помагати морально й матеріяльно Україні визволитись із під усіх займанців і стати Вільною Соборною Українською Національною Державою; 2) освідомляти своє членство й загал у політично-громадських і господарсько-економічних справах місцевої країни, щоб воно не піддавалось жадним розкладовим соціяльним, політичним та економічним течіям і було конструктивним, позитивним громадянством Канади та захищало її конституцію й державний лад переді розкладовими течіями. З українського національного та громадського канадського пункту бачення УНО визнає москво-большевизм найбільшим ворогом України, Канади й цілого цивілізованого світу. Тому й протиділає всіми легальними способами й засобами розкладовій роботі агентів комінтерну в українських і канадських справах. Ця організація поставила собі обовязок—вирвати якнайбільше місцевих українців із большевицької петлі й планово діє в тому напрямку. Багато людей, що ще пару місяців тому находились у большевицькому таборі, під цю пору вже є в УНО й виконують корисну національну й громадську роботу та стоять в авангарді проти большевизму. А за сім років своєї праці УНО вирвало багато наших людей з большевицького дурману. Большевицька агентура, як сама признається в своїй пресі та пропагандивній бібулі, бачить в УНО свого найбільшого й найсильнішого ворога, тому то й кинула майже всю свою силу на фронт боротьби з УНО.

БРЕХНЯ Й ПРОВОКАЦІЯ—ЦЕ ЗАСОБИ БОРОТЬБИ ЧЕРВОНОЇ АГЕНТУРИ З УНО

Її способи боротьби, як все большевицьке—підле, розбещане. Брехня й провокація—це головні роди зброї большевицької агентури.

Українці в Канаді, навіть багато тих, що находяться в ТУРФДомах, упродовж років стільки наслухались провока-

Москва й Польща чигають на Карпатську Україну

ційних брехонь винипегської сталінської агентури проти українських націоналістів і наших національних організацій, що вже не звертають уваги на ті брехні, мовляв, брешуть, бо це в них суть пропаганди. Тому большевицькі агенти від якогось часу взялись на інший спосіб. В своїй пресі та на вічах, а навіть через своїх людей в деяких законодавчих установах Канади намагаються створити в канадському неукраїнському громадянстві та у владних чинників опінію, нібито УНО ворожа Канаді організація, гітлерівська, фашистська. Серед канадського суспільства й урядових кругів є багато таких, які дали віру большевицькій брехні, що москво-большевицькі організації в Канаді це прогресивні, демократичні, культурно-освітні товариства. І саме ці елементи бажає зловити на гачок своїх наклепів на УНО большевицька агентура та натроюдити їх проти цієї української національної організації, яка щиро й енергійно та постійно ділає для безпеки існуючого ладу Канади. Большевицькі агенти не мають найменшого доказу на антидемократизм, гітлерівство чи фашизм УНО. Тому від часу до часу придумують речі, які п'ятували б УНО терористичною організацією. Як відомо, в англійському світі терористична організація не має найменшого виправдання. І ось видумали вони брехню, нібито минулого року "українські фашисти", уновці" стріляли в українських робітників у Вінніпегу в часі друкування літучок протестних проти Польщі, стріляли в Миколу Душніцького, бувшого голову Головної Керуючої Ради Товариства допомоги визвольному рухові на Західній Україні". Це звичайніська большевицька брехня, в яку не вірить навіть ніхто з большевицьких прихильників серед українців. В ній немає ні тіні правдоподібності, а не то правди. Одначе наводжу її для прикладу, на які гидкі способи пускаються червономосковські агенти, щоб викликати серед неукраїнського суспільства в Канаді упередження до УНО.

В тій самій цілі послуговуються большевики й провокаціями проти УНО. Наведу приклад: Після роттердамського вбивства московським агентом Полковника Евгена Коновальця, Провідника Організації Українських Націоналістів (ОУН) різні вороги української визвольної акції, якою ОУН керувала й досі керує, намагались представляти, що Коновальця вбили таки свої, провідні члени ОУН, які не хотіли мати його в

проводі, а не большевицький висланник із Москви. Це була ганебна провокація, бо розсліди поліції ясно виявили, що вбивцем був відомий закордонний агент московського ГПУ. Зрозуміло, большевики вели перід у цій гидкій провокації. Розписувались про це в пресі, говорили на мітінгах і вічах. В липні минулого року прибув ув українську копальняну колонію Содбури в Онтаріо один із чоловіх большевицьких агентів і мав дати відчит у місцевому ТУРФДомі на тему "Хто вбив Коновальця?" "Українські гірники-націоналісти громадно прийшли на це віче, щоб послухати, що говоритиме большевицький агент про вбивство людини, яка для них була втіленням найкращих українських національних чеснот. Коли ж большевицький агент завважив в залі таку велику громаду цих гірників, побоявсь плести провокаційні теревені та втік із будинку. Тоді націоналісти почали співати "Не пора". Большевики заховувались провокаційно (бо не могли терпіти червономосковські служаки, щоб у їхньому домі співано гимн, який каже, що "не пора москалеві й ляхові служить"), счинилась драча й по обох сторонах кілька осіб були покалічені. Справа була в суді й большевицька провокація виявилась. Одначе винипегські агенти Москви вжили цей інцидент за "доказ" тероризму УНО. Вони розкричали по цілій Канаді: "Українські фашисти по розбійницькому напали на майнерів і їх жінок в УРДомі в Содборах, коли ті прийшли на віче у своєму власному будинку". Необзнакомлена зо справою людина прочитавши таке справді думатиме про УНО як про розбишак чи "фашистське кубло шпигунів, провокаторів і вломників", як це брешуть московські агенти. Та про це й ходить тим агентам. Вся їхня пропаганда сперта на брехні, бо правда проти них; одначе вони вірять, що брехнею світ пройнуть і вернуться. Побачимо! Але жадні брехні й провокації большевицькі не стримають УНО в поборюванні москво-большевицької зарази серед українського суспільства в Канаді!

ГОДОВИРНАЗУ — СТАЛІНСЬКИЙ АВАНГАРД ПО БОРОТЬБІ З УКРАЇНСЬКИМ ВИЗВОЛЬНИМ РУХОМ

Як згадано, з заіснування УНО большевицька агентура в Вінніпегу почала звертати більшу увагу на українські національні справи на Українських Землях та діяльність місцевих (канадських) українських національних організацій. Коли

УСГ й УНО почали акцію допомоги українському визвольному рухові в Україні, большевицька агентура постановила протиділати. По невдачній спробі створити свою “Стрілецьку Громаду”, зліпила собі в ТУРФДомах так зв. “Товариство Допомоги Визвольному Рухові на Західній Україні” (ТОДОВИРНАЗУ). Це товариство не виявило такої діяльності, як сподівались його основники, бо навіть члени ТУРФДому не мали охоти складати гроші для арештованих жидків-комуністів у Польщі, що й звалось у ТОДОВИРНАЗУ “допомогою визвольному рухові на Західній Україні”. ТОДОВИРНАЗУ було вбільшості неактивне, і тільки його верхівка від часу до часу подавала в винипегських большевицьких “УРВістях” (тепер “Народна Газета”) звідомлення, що ТОДОВИРНАЗУ помогло такому то й такому увязненому “бійцеві за визволення Західної України”... Айзикові Куперштокові... Та найживішу акцію проявив провід ТОДОВИРНАЗУ в тому, що заповнював большевицькі газети брехнями, наклепами, провокаціями на український національно-визвольний рух в Україні. Зрозуміло, ті стоси задрукованого большевицького паперу зовсім не могли пошкодити допоможній акції УНО для визвольної справи в Україні.

Коли по мінхенській угоді заіснувала українська державність у Карпатській Україні, всеукраїнська державницько-визвольна справа найшла заінтересування в усіх міжнародних політичних кругах. Москва вдарила на сполох і ціла комінтернівська машина по цілому світі заскрипіла проти “Гітлерової інтриги створити своє манчуко з України” та проти “нацистського плацдарму походу на совітську Україну”—проти Карпатської України.

Большевицька агентура в Канаді не пасла задніх... Вона негайно “зактивізувала” ТОДОВИРНАЗУ (верхушку) й на сторінках большевицької преси появились “заклики до всього українського народу” боронити Карпатську Україну перед... українським національним урядом прем'єра Волошина. Вона виготовила резолюції до підпису українцям у Канаді, в яких домагається від Польщі для українців... громадської (муніципальної) самоуправи (!), від Румунії права для українців... говорити по-українськи, а від прем'єра Волошина... привернення всіх прав для карпатських українців, які вони мали давніше, цебто за бенешівської Чехії. (Відомо, що в часах

тієї Чехії мали право тільки москофіли та большевицькі агітатори, що по наказу Москви-Праги намагались русифікувати тамошніх українців, які були обезправнені національно, політично й культурно). В переляку московські агенти не могли здобутись на щось менше дурне!

Деякі українські національні громадські діячі в Канаді, ввиду критичної політичної ситуації в Європі, на спілку з кількома англійцями-приятелями українського національно-державного визволення, створили так зв. репрезентаційний комітет і видали декларацію, звернену до урядів великих світових держав, щоб поладнати справу української державності по справедливості, цебто щоб довели до заіснування української національної соборної держави, яка стала б чинником миру й рівноваги сил на сході Європи. Декларацію підписали представники всіх українських національних організацій у Канаді, місцеві владики українських церковних дієцезій, знатні англійці та французи—люде науки, політики, громадські діячі. Один із доміняльних послів, Віліям Гейгирст, що підписав декларацію, представив її в отавському парламенті й заапелював до уряду, щоб також пішов назустріч канадським українцям і приятелям України. Коли преса подала довідома що інтерпеляцію Гейгирста, большевики нарobili крику, що—мовляв—Гейгирст інтерпелював у справі “фашистської” декларації, що український народ у Канаді не годиться з нею (цебто не хоче української національної соборної держави в Європі!). Посипались большевицькі накиди на творців декларації, публичні доноси урядовим чинникам, що серед українців “діє гітлерівська агентура” і т. п. ТОДОВИРНАЗУ перетворюється в “Демократичний Союз Оборони Українського Народу” і заповідає “боротьбу” разом з демократичними масами польського, румунського угорського і чехословацького народу..., якщо непрошені визволителі нападуть на нього (український народ)”. При цьому перейменована большевицька експозитура заявила свій ультратріотизм до Канади, “нововибраної батьківщини, де ми користуємось усіма її демократичними правами”. Чи цей новий блоф москвобольшевицьких агентів у Канаді матиме успіх? Не треба бути ворожбитом, щоб передбачити скору невдачу цього блофу! Бо чим більше й довше хто блофує, тим менше віри має в кожної думаючої людини. Навіть “чистокровні” світові демократи

Кінець Червоної Москви Гряде...

мабуть скоро пізнають "демократизм" московської потвори.

Хай лютує червона Москва, хай виє комінтерн, хай весь світ стане проти українського народу—він був, є й буде діяти проти москво-більшевизму, аж розчавить його, як скажену собаку! Чесні українці, добрі громадяне Канади чують на собі обов'язок теж поборювати москвобільшевицьку агентуру, що діє проти Канади й України! Жадні наклепи, брехні, доноси, провокації не спинять їх у боротьбі проти москвобільшевизму—нищівника націй, держав, цивілізації та людської гідності!